

Ярослава Матюха

НАЗАВЖДИ У ПАМ'ЯТІ... (про Ірину Антонівну Дуркот)

Життя триває стрімко, пам'ять стає вибірковою, але завжди утримує те, що насправді важливо, любимо і цінно. Отож, задумуєшся над дарунками долі, серед яких – можливість спілкування з талановитою молоддю. Вони завжди поруч – допитливі та завзяті, щирі та віддані своїй майбутній професії. Саме такою була Ірочка Дуркот – одна з найталановитіших моїх студенток. Підсумок шляху, довжиною в життя. Вона стала прекрасним концертмейстером, виступати з якою було нагородою для кожного соліста. З нею нас об'єднував не лише тандем «викладач-учень», а й навчання у Львівській спеціалізованій музичній школі-інтернаті в класі викладача – Ірини Антонівни Негребецької, учениці Василя Барвінського. Цей прекрасний Педагог нас навчала любити, розуміти і шанувати справжнє мистецтво. Все це в моїй пам'яті. Та чим більше часу минає з того моменту, тим світліше на душі від спогадів. Я встигла завершити навчання у цього талановитого Педагога, а Ірина (через смерть І. Негребецької) вже закінчувала в іншого викладача. Та всі кращі традиції школи цього талановитого Майстра були закладені в Ірині від самого початку навчання.

Ірина Дуркот (з дому – Савчук) була прекрасною піаністкою, надзвичайно відповідальною та серйозною студенткою. З нею я відчувала якусь дивовижну спорідненість душ. Коли вона завершувала навчання у Львівській консерваторії (а це був 1972 рік), мене попросили дати добру студентку в клас сольного співу старшого викладача Марії Петрівни Сіверіної. Я одразу запропонувала кандидатуру Ірини, розуміючи, що вона вже достатньо професійна, ніколи не підведе. І я не помилилася – своєю роботою на посаді концертмейстера вона продемонструвала високий професіоналізм, відповідальність та позитивні особисті якості та, як я вже зазначала, виступати з якою було щастям для кожного соліста.

Сольний концерт Наталії Степаняк та Катерини Дяченко,
зал ЛССМШ ім. С. Крушельницької.
Ігор Кушплер та Ірина Дуркот (в центрі) зі студентами Академії:
Христіною Байдюк, Михайлом Подкопаєвим, Наталією Степаняк,
Юрієм Гоянюком, Ганною Носовою, Ярославом Папайлом

На кафедрі сольного співу Ірина працювала до кінця свого життя, була концертмейстером в класах різних викладачів: заслуженого діяча мистецтв УРСР О. Дарчука, М. Хмельницької, народних артистів України О. Врабеля, І. Кушплера, О. Лихача, заслуженої артистки України Л. Качали.

Концерт, присвячений Т. Г. Шевченкові,
Університет ім. І. Франка.
Співає Ігор Кушплер, за роялем – Ірина Дуркот

Як прекрасному концертмейстеру, Ірині Антонівні довіряли найвідповідальніші виступи зі студентами – а це були численні концерти, участь у конкурсних відборах та конкурсах. У 1975 році, разом зі співаками М. Костюк, І. Скобліною та О. Гореліковим вона взяла участь у Республіканському відборі на конкурс ім. М. Глінки, що відбувся в Києві. Сам конкурс відбувся в Тбілісі, де одна з претенденток – М. Костюк – одержала Третю премію. У 1978 році Ірина Дуркот мала честь поїхати на Республіканський конкурс ім. М. Лисенка до Одеси (зі співаками Г. Вільхою, Н. Козятинською, Л. Даренською), де вона отримала диплом Міністерства культури України як «кращий концертмейстер». У 1981 році вона взяла участь в конкурсній звітній Львівської консерваторії у Москві. 1988 рік був відзначений вже виїздом за кордон (тоді це було рідкістю) на конкурс співаків у Белграді, де студент О. Бень отримав 3 премію. Того ж року відбувся Республіканський конкурс ім. М. Лисенка у Києві, де, виступаючи зі співачкою О. Линишин, Ірина Дуркот була нагороджена дипломом «кращого концертмейстера». У 1991 році відбувся Перший міжнародний

конкурс ім. С. Крушельницької у Львові (конкурс став традиційним), на якому вона взяла участь разом із співачкою О. Линишин. У 1997 році – Міжнародний конкурс вокалістів ім. І. Паторжинського в Луганську, де завдяки Ірині Дуркот співачка М. Загорулько отримала I премію, а Н. Кулагіна – III премію. У 2007 р. взяла участь у Дев'ятому міжнародному конкурсі інтерпретації вокальної музики під керівництвом професора К. Ельснера в Перемишлі (Польща).

Враховуючи великий практичний досвід, її високий професіоналізм, активну концертну діяльність, Ірину Антонівну було залучено до педагогічної роботи на кафедрі концертмейстерства Львівської державної консерваторії ім. М. Лисенка, де вона працювала з 1990 по 1996 рік.

Останні роки життя Ірина Антонівна працювала концертмейстером у класі народного артиста України Ігоря Кушплера, де неодноразово брала участь в різноманітних тематичних концертах і конкурсах. Студенти-вокалісти мали прекрасну нагоду виступати з блискучою концертмейстеркою, яка своїм професійним виконанням, витонченістю трактовки, відчуттям стилю і форми, різноманітною музичною забарвленістю могла підтримати і прикрасити виступ навіть часом ще не дуже вмілого співака. Всі вони з великою вдячністю згадують Ірину Антонівну не лише як блискучого концертмейстера, але й як чудову людину, надзвичайно скромну і доброзичливу.

Концерт у місті Жешув, Польща.

Ганна Носова, Ірина Дуркот, Ігор Кушплер, Людмила Осташ, Наталія Степаняк

Ось спомин однієї з її останніх студенток, солістки Львівського національного театру опери та балету ім. С. Крушельницької Анни Носової:

«Ірина Антонівна – професіонал високого рівня і прекрасна душевна людина. Співати під її супровід було одне задоволення. Тонкий музикант, який розуміє специфіку співаків, вона ідеально відчувала коли треба «піти» за вокалістом, а коли – стримати його зайвий темперамент. Ми, будучи студентами, заслуховувалися вступами та інтерлюдіями творів складного репертуару у її виконанні.

Вона досить прискіпливо ставилася до точного виконання того, що написано композитором, не припускала прояву занадто емоційної натури вокаліста. Пригадую, що для підтримки свого професійного рівня Ірина Антонівни завжди займалася, навіть у вихідні, чим надихала і нас. Разом з таким музикантом і студенти-початківці виглядали впевненіше на сцені. Легка, усміхнена, з почуттям гумору, вона могла і підтримати, і пожурити, і похвалити.

Працюючи багато років концертмейстером у класі професора Ігоря Кушплера, вона створювала приємну робочу атмосферу та підтримувала викладача в усіх його проєктах, а їх було чимало. Різноманітні програми концертів, як поліфонічна партитура, швидко змінювали один одного: Вольфганг та Ксавер Моцарти, Гендель, Бах, Верді, Доніцетті, Шимановський, Менотті, Глінка, Белліні, Козаренко, Монюшко, Гуно, Бізе, Деліб, Россіні, Лисенко, Степовий, Данькевич, Чайковський та багато інших. Вона була незмінним концертмейстером на експериментальних сценічних костюмованих шоу-концертах нашого класу – музично-художньої театральної дії. Концерт у двох відділах міг складатися з 30 творів, тривав без ведучого, “non stop”, за присутності всіх учасників на сцені. Вона була справжнім “vocal coach” (модний на сьогодні напрям роботи піаніста-концертмейстера, коли він виконує функції і педагога, і концертмейстера), знала всі тексти творів і завжди могла підказати під час виступу, дуже терпляче і з любов’ю ставилася до нас. Ми почувалися однією великою сім’єю – і у навчанні, і поза межами академії, коли могли збиратися у неформальній обстановці, і на гастролях. Я неймовірно вдячна Ірині Антонівні за підтримку, професійну роботу, життєву науку та за її чуйне серце. Найприємніші та найтепліші спомини про неї».

До останніх днів Ірина Антонівна працювала зі студентами, надихала їх на нові творчі звершення, творила своїм мистецтвом музично-виконавську культуру Галичини. Бог забирає найкращих. Вона пішла у кращі світи та назавжди залишиться у серцях усіх, хто її знав і кого вона вивела у великий і прекрасний світ Музики.

Про І. А. Дуркот:

1. Молчанова Т. Галицька концертмейстерська школа : енциклопедичний довідник. Львів, 2014. С. 71–72.

